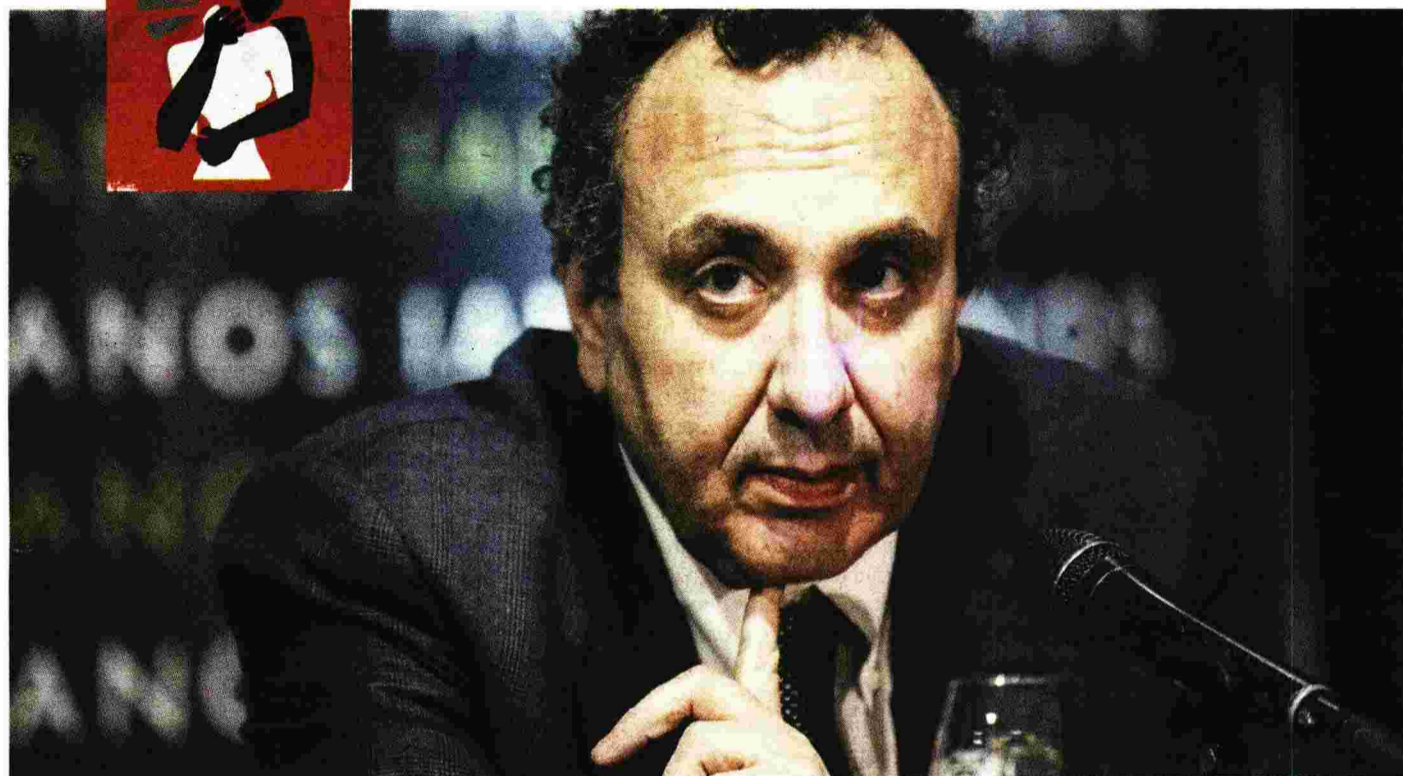

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Χ.Α. ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ «Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ»,
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ, ΣΕΛ. 413

Μιαν άλλη εκδοχή του Τρωικού Πολέμου, δίνοντας φωνή στον Μενέλαο, παραδίδει ο Χρήστος Χωμενίδης μέσα από ένα αποκαλυπτικό βιβλίο για την απληστία και την εξουσία

ΞΑΝΑΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΤΗΝ... ΙΛΙΑΔΑ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

“Μπορούσα πανεύκολα να το σταματήσω. Να σημάνω συναγερμό, να στείλω λέμβους να το περικυκλώσουν και να μου τους φέρουν δεμένους πίσω. Η -κι αν τα κατάφερνε, με το ξαφνικό φύσημα του ανέμου να ξεφύγει- να ανάψω στη στέγη του παλατιού μου φωτιά, να ειδοποιήσω με φρακτωρίες όλες τις σύμμαχες μας χώρες, όλο το αρχιπέλαγος, ότι ο πρίγκιπας της Τροίας είχε αρπάξει το πολυτιμότερο κόσμημα της Ελλάδας, κι όπου σταματήσει για ανεφοδιασμό, αυθωρεί να συλληφθεί. Θα είχαμε αποφύγει τα χειρότερα. Για ποιο λόγο δεν το έκανα; Γιατί παρατηρούσα γαλήνιος, χαμογελαστός σχεδόν, το πλοίο να ξεμακραίνει, λίγο ακόμα και θα τους κουνούσα το μαντίλι; Διότι η καρδιά μου είχε γιορτί.”

Στο καινούργιο του μυθιστόρημα ο Χρήστος Χωμενίδης αποφασίζει να αποκαταστήσει το όνομα και την τιμή του Μενέλαου. Με γενικό τίτλο «Ο βασιλιάς της» και επί μέρους τίτλους κεφαλαίων «Βασιλιάς του εαυτού του», «Βασιλιάς της Ελένης», «Βασιλιάς της χώρας», «Βασιλιάς της συμφοράς», πρωτοπρόσωπα, δίνει φωνή στον πιο παρεξηγημένο ήρωα του Τρωικού Πολέμου, και ξεκινώντας από την αρχή, τη γέννησή του, την ορφάνια του, την εξορία του, την ελευθερία του, δίνει μια άλλη εκδοχή ενός μυθικού πολέμου.

Συνθέτοντας με την ευστροφία και το ιδιαίτερο χιούμορ του, με τη γνωστή μεγάλη αφηγηματική του ευκολία τη δική του Ιλιάδα, ο Χωμενίδης παρασύρει τα πάντα: ιστορικά ψεύδη, εθνικές ψευδαισθήσεις και μύθους, ξεσκεπάζει προσωπικές φιλοδοξίες και αποκαλύπτει χαρακτήρες, ξεφλουδίζει την εξουσία, τον έρωτα και την ελευθερία, αποδεικνύοντας ότι η Ιστορία μπορεί και να ήταν αλλιώς. «Εσύ κι εγώ, Ελένη, σταθήκαμε απλώς το πρόσχημα!». Ο ήρωάς του, αντιήρωας μέχρι

σήμερα -μην ξεχνάμε ότι είναι «ο μεγάλος κερατάς της Ιστορίας»-, θα αποδεχτεί το τέλος του μακελειού στωικά. Και θα αρθεί στο ύψος των περιστάσεων: ο δικός του Μενέλαος είναι η επιτομή του ελεύθερου, επικουρείου ανθρώπου, ο άνδρας που, τελικά, ξέρει να αγαπά.

«Την άφησα να φύγει επειδή την αγαπούσα. Και ήξερα, ένιωθα, λαχταρούσα να ξαναρχίσει τη ζωή της αλλιώς». «Αγαπάω σημαίνει γίνομαι εκείνη που αγαπάω. Η μοίρα της, δική μου μοίρα. Αν πέθαινε η Ελένη θα θαβόταν η καρδιά μου. Όταν την είδα να σαλπάρει με τον Πάρη, φρέσκος αέρας, δροσερός φύσηξε εντός μου». Εξάλλου η Ελένη, φύση ανεξάρτητη και ελεύθερη, ήταν εκείνη που δεκαεφταετής μαζί του κλέφτηκε για πρώτη φορά. Περιπλανήθηκε κι άντεξε, άνοιξε ταβέρνα για να επιβιώσει, γύρισε κι έγινε η πιο προσιτή βασίλισσα, δυστυχώς σε έναν λαό που έχει μάθει να φοβάται και να προσκυνά τον βασιλιά. Κι όταν επιτέλους πιάστηκε και πάλι από έναν έρωτα για να νικήσει το πένθος και την κατάθλιψη, έγινε «το -άδειο- πουκάμισο», εκείνο το γνωστό και διφορούμενο «για την Ελένη», για να καλύψει τη δίψα για λάφυρα κι εξουσία, τον πολεμόχαρο του Αγαμέμνονος εαυτό. Φάνηκε ότι τα πάντα παρέσυρε στο διάβα της. Με πρώτο τον Μενέλαο, ο οποίος, όμως, της άνοιξε την πόρτα για τη σωτηρία και την ελευθερία διαρκώς.

«Με την Ελένη μάς συνέβαινε ουσιαστικά το ίδιο. Αναζητούσαμε κι οι δυο την παιδική μας ηλικία». «Η αλήθεια, σκεφτόμουν, είναι βράχος. Το ψέμα κύμα και την τρώει». «Δεν το 'κανα. Διότι, αν άφηνα εκεί, στο λιβάδι με τον βώλακα, τον Πάρη νεκρό, η Ελένη θα τον αγαπούσε για πάντα. Κι εμένα θα με μισούσε».

Αναδεικνύοντας έναν Μενέλαο γενναίοψυχο, ελεύθερο, έναν άνδρα που ξέρει να αγαπά: «Ενδοξος -το πιστεύω ακράδαντα- δεν είναι αυτός που κατακτά. Αλλά εκείνος που απελευθερώνει». «Είμαι ο βασιλιάς του εαυτού μου. Και τούτο μου αρκεί».

Θα μπορούσε να είναι μια ιστορία αγάπης, αν δεν ήταν ένα μυθιστόρημα χαρακτήρων. Θα μπορούσε να ήταν μια άλλη εκδοχή του Τρωικού Πολέμου αν δεν ήταν ένα αποκαλυπτικό βιβλίο για την απληστία και την εξουσία. Οπως και να 'χει, είναι ένα βιβλίο απολαυστικό.

Η “ΚΑΡΤΑ” ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

SOREN SVEISTRUP
«Ο ΚΑΣΤΑΝΑΝΘΡΩΠΟΣ», ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ,
ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ,
ΣΕΛ. 664

Ενας ψυχοπαθής τρομοκρατεί την Κοπεγχάγη. Σε κάθε αιματοβαμμένο τόπο εγκλήματος αφήνει την «κάρτα» του: έναν καστανάνθρωπο, μια χειροποίητη κούκλα φτιαγμένη από σπύρτα και δύο κάστανα. Εξετάζοντας τις κούκλες, η Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών βρίσκει ένα αποτύπωμα το οποίο ανήκει σε ένα κορίτσι, την κόρη μιας υπουργού, που είχε δολοφονηθεί ένα χρόνο πριν. Προκειμένου να σωθούν αθώες ζωές, ένα ζευγάρι ντετέκτιβ θα πρέπει να κάνει στην άκρη τις διαφορές του και να αρχίσει να συνδέει τα στοιχεία που αφήνει πίσω του ο δολοφόνος.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

ΠΑΜΠΛΟ ΣΙΜΟΝΕΤΙ
«ΚΗΠΟΣ»,
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΦΗ
ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ,
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ,
ΣΕΛ. 120

Εχοντας δεχτεί μια υπέρογκη προσφορά για την πώληση του σπιτιού της, η Λουίσα Μπαρμπάλια, χήρα εξήντα έξι ετών, έρχεται αντιμέτωπη με μια απόφαση που θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες στην οικογένεια. Το καθένα από τα τρία της παιδιά τοποθετείται με εντελώς διαφορετικό τρόπο στην προοπτική της πώλησης του σπιτιού που η ίδια μοιράστηκε για πάνω από σαράντα χρόνια με τον άντρα της. Ενα μυθιστόρημα για τις σχέσεις στο εσωτερικό μιας οικογένειας.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

CLOÉ MENDI
«ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ»,
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΥΚΙΑΣ,
ΕΚΔ. ΠΟΛΙΣ,
ΣΕΛ. 400

Μια μικρή πόλη όμοια με τόσες και τόσες άλλες, ένας αστυνομικός έλεγχος που παίρνει άσχημη τροπή. Κι ύστερα, ονομαζόταν Σαϊντ. Ήταν δεκαπέντε χρονών. Και είναι νεκρός. Ο Ματιά, ένα αγόρι έντεκα χρονών, μαζεύει τα κομμάτια του παζλ, προσπαθεί να καταλάβει και βλέπει ότι, ακόμα και νεκρό, το παρελθόν δεν είναι ποτέ αληθινά θαμμένο!

